

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин
Как барсучонок пчёл пересчитывал,
или
Лесные истории
Argo, 2017

Tõlkija Helle Tiisväli
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2017
Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2017
Illustratsioonid © Anna Ring, 2017
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-18-1
Trükitud trükikojas Printon

MIHHAIL STALNUHHIN

KUIDAS MÄGRAPOISS
MESILASI ÜLE LUGES

EHK

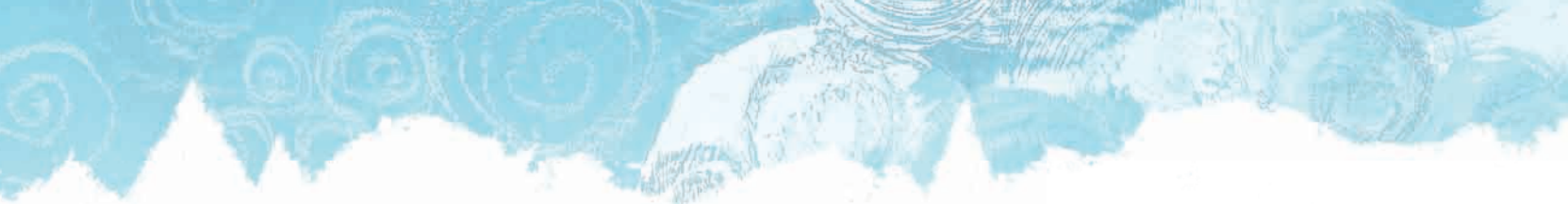
METSALOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Vajalik ja tähtis.....	7
Kes on majas kõige tähtsam?	10
Kuidas õigesti pöörata.....	14
Värske õhk	18
Tõeline palee	23
Kelle omad on mesilased?	25
Õuduste tuba	29
Esimene geniaalne plaan.....	35
Triibulised mihakad	39
Uus sõber	44
Rästikupoeg sarapikus	48
Kuidas mägrapoiss mesilas mesilasi üle luges.....	51
Teine geniaalne plaan.....	57
Õhtu pärast rasket päeva	60

Vestlus moosikausi juures	64
Kalapüügi lugu.....	68
Rändkarude saladus	72
Valge ja väga kleepuv	77
Saladus	84
Nurjunud eksam	89
Kolmas geniaalne plaan	95
Kolmekordne söömaaeg.....	98
Külas turistidel	102
Teise päeva viimane lugu.....	107

VAJALIK JA TÄHTIS

„Ikka veel pöõnad?“ küsis kutsikas ja tonksas ninaga kassipoega, kes lesis aknalaual.

„Ma magasin... Nüüd peaaegu enam mitte... Noh, ärkasin, aitab ükskord juba sellest minu nügimisest külma ninaga!“

Kassipoeg sirutas end mõnusalt pööninguakna avas ja haigutas. Ta silmitses veidi aega päikesetriipu, mis paistis kaugema met-satuka tagant.

„Mis kutsikas sa üldse oled?“ torises ta. „Pigem äratuskell! Vahe on vaid selles, et päris äratuskella võib laualt maha lükata või siis pageda tema eest kas või maja teise otsa. Aga sinu eest pole kusagile pääsu, leiad mu igalt poolt. Isegi pööningul ei saa ilmsüütu kassipoeg rahu – sa muudkui äratad ja äratad mind terve elu ja...“ Nende sõnadega jäi ta uuesti tukkuma.

„Me sõidame loodusesse!“ pahvatas kutsikas erutunult.

„Kuhu?!“ küsis sedamaid virgunud kassipoeg.

„Ma just praegu kuulsin, kuidas peremees ütles, et perenaine vajab värsket õhku ja me sõidame metsa, jõe äärde, täpsemalt – loodusesse. Metsas me oleme juba olnud, jõe ääres ka, nüüd siis värsket õhku kätte! Hurra!“

Kassipoja niigi suured silmad läksid veelgi enam pärani. Ta silmitses pööningult avanevat vaadet: „Ja mis see siin siis on?“ avaldas ta nõrdimust. „Siin on ju mets ja jõgi – kas see pole loodus? Või mille poolest pole õhk siin värsket?“

„Aitab juba!“ haugatas kutsikas. „Sellest tuleb väga lõbus retk. Loodetavasti. Mina igatahes pean silmas võimalikke pööraseid seiklusi. Ehk õnnestub mul lõpuks mõni jänes kinni püüda... See jänes, kes käib siin meie perenaise juurviljaaias, on minu jaoks liiga karme. Hüva, läki nüüd! Pererahvas juba pakib asju ja papagoigi viidi naabrite juurde hoiule.“

Kassipoeg ajas end istukile, mõtles veidi ja heitis uuesti pikali. „Miks mina ei võiks olla papagoi?“ mõtles ta. „Ütle neile, et ma tulen kohe,“ nuratas ta siis. „Kui seda väljasõitu loodusesse pole võimalik vältida, las siis pakivad hoolega, et midagi VAJALIKKU ja TÄHTSAT maha ei jääks. Seal looduses pole ju peale värsket õhku mitte kui midagi.“

Kutsikas, kes oli vahepeal juba pööningu ukse juurde jõudnud, peatus. „Ütlen edasi,“ lubas ta. „Aga mis see VAJALIK on?“

„Minu vaibake ja mu toidukaunid,“ vastas kassipoeg üsna rangelt, „ja niidi otsa seotud lehvike ja kummist mänguhiir ja...“

„Ja mis see TÄHTIS on?“ segas kutsikas vahele.

„Mina,“ sõnas kassike üsna tagasihoidliku häälega, „tähtis, see olen mina.“ Ja ta sulges silmad. Mine tea, kas seal looduses on võimalik ka puhata; igatahes on praegu iga minut kallis ja enne sõitu tuleb end korralikult välja magada, nii-öelda varuks!

KES ON MAJAS KÕIGE TÄHTSAM?

Kassike lamas kinnisilmi ja eemalt vaadates võis näida, et ta magab. Tegelikult mõtles ta pingsalt, kuhu peaks peitu pugema, et poleks vaja kusagile sõita. „Kujutle vaid – loodusesse!“ arutles ta. „No küll ikka mõtlesid välja! Mida ma seal näinud pole?“ Tegelikult polnud ta seal looduses küll eriti midagi näinud, kuid just see rahuldab teda täielikult.

„Khm-khm!“ kostis samas tagasihoidlik kõhatus. Kassipoeg avas silmad, sirutas küüned käpakestest välja ning tõmbas need kohe sisse tagasi. Hiirepoeg kõõritas kassi käppasid ja astus siis mõne sammu kaugemale. Seda kassipoega tundis ta muidugi ammu, aga mine sa tea...

„Noh, mida vaja?“ küsis kassipoeg mitte just eriti viisakalt. Selle hiirepojaga olid nad teatavasti ammused sõbrad, aga...

„Ma tulin sulle head teed soovima,“ piiksus hiireke. „Kuulsin, et sind viiakse kusagile loodusesse. Ma ei tea, kus see asub, aga loodan, et see on kena koht. Nagu ütleb mu vanaema...“

„Esiteks,“ katkestas kassipoeg ta jutu, „sa oled mind täiesti ära tüüdanud oma vanaema-juttudega, hoolimata austusest selle väarika vanuri vastu. Mul on endal kah vanaema, kusagil seal...“ ning ta rehmas käpaga mingis ebamäärases suunas. „Ja kui ma vajan tema moraalijutlust, leian ma ta üles, tutvun temaga ja kuulan tähelepanelikult. Ja tead, miks just tähelepanelikult?“

„Ei tea,“ tunnistas hiireke.

„Et neid ütlemisi iga päev sulle nina alla hõõruda, kuni kõik need tarkused sulle pähe jäävad!“ näugus kass ärritunult. „Ja teiseks – mitte keegi ei vii mind siit mitte kusagile!“

„Kuidas nii?“ imestas hiirepoeg. „Ma ise nägin, kuidas kõik su asjad autosse pandi. Kõik meie pere hiired nägid! Aga vanamemm ütles seepeale, et reisimine avardab ... ee ... avardab silmaringi ja mahendab meelt. Kõik meie omad rõõmustasid selle üle,“ seletas hiirepoeg tüütult. „Siis lisas vanaema veel, et kõik rändurid ei jõuagi alati koju tagasi, sest igal sammul varitsevad neid hädaohud. Ja meie omad rõõmustasid üha enam ning saatsid minu sulle head reisi soovima. Aga mu vanaonu soovis sulle veel seitset jalga vett kiilu alla... Vaat sellest ma, ausalt öeldes, aru ei saanud. Ta veetis

poole oma elust jõepuksiiril ja õppis seal igasuguseid sõnu, mil-
liseid peale vanaema mitte keegi ei mõista. Tavaliselt ei luba ta
meil neid isegi korrata, aga mitte seekord. Muide, kas ma ütlesin
sulle, et su kraam on juba autos?“

Kassipoeg taipas, et oli ennist veidi liialt ägestunud.

„Muidugi autos,“ lausus ta. „Eks katsugu nad kõiki mu asju
sinna mitte panna! Või jätta midagi panemata! Või panna need
autost mööda! Ma, ma...“ korruga ta ei teadnudki, kuidas jätkata.
Siis aga taipas: „See oli üldsegi minu mõte! Mitte mind ei viida,
vaid mina viin neid... Seal on ikkagi mets ja jõgi ja see, noh ...
värske õhk.“ Kassipoeg kirtsutas nina. „Ja ma arvan, et see on eriti

vajalik perenaisele. Mõtlesin, et las hingab seda väheke... Sa ju tead, mina olen majas kõige tähtsam otsustaja.“

Hiirepoeg nihkus päris aknalaua servale ja silmitses hämmeldunult ümbrust, mis siit hästi näha oli.

„Aga siin ongi ju kõik olemas! Jõgi... Mets... Miks vedada neid kusagile kaugemale, kus kõik on täpselt sama?“

„Õhk pole siin ikka selline nagu peab,“ pillas kassike mokaotsast, hüppas aknalaualt alla ja läks trepi juurde, eemale tüütust hiirepojast ja tema küsimustest. „Pole piisavalt värske, mõistad?“

